

Fra Romerbrevets Budskab

af C. O. Rosenius

Rom. 5,6-11:

6: For mens vi endnu var skrøbelige, døde Kristus, til fastsat tid for ugudelige.

7: For knapt nok vil nogen gå i døden for en retfærdig – skønt for en som er god, kunne nogen måske påtage sig at dø.

8: Men Gud viser sin kærlighed til os ved, at Kristus døde for os, mens vi endnu var syndere.

Det er storheden i Guds kærlighed Paulus først skildrer i vers 6-8, for at overbevise de troende om at de ikke vil blive svigtet i deres håb om saligheden. Men før vi kigger på dette, selve hovedemnet i vor tekst, så lad os se lidt nærmere på vort forhold generelt til Guds kærlighed. Ikke mindst for at vi ikke skal møde hovedemnet mere eller mindre sovende. Gud og hans kærlighed er ikke bare ord. Her tales der om den store Gud, som har vort liv og al vor færd for tid og evighed i sin hånd! Han som har skabt alle ting, og som hvert øjeblik ser dig, i enhver situation - når du er stærk, og når du falder! Han som du stadig trænger til at bede til, og som du vil overgive din sjæl til i din dødsstund! Det er spørgsmålet om hvad slags forhold denne store Gud har til os! Jeg ved at han ser mig. Ser alle mine synder og mine tanker, og har magt til at kaste mig i helvede. Men har også magt til at gøre mig uendelig meget godt.

Hvordan er denne almægtige Gud, som er nær hos alle mennesker? Hvordan er hans sindelag mod os? Det er i sandhed et vigtigt spørgsmål. De fleste mennesker, disse sovende, letsindige sjæle som aldrig spørger efter om Gud er vred eller nådig, er overhovedet ikke indstillet på at lade dette spørgsmål trænge ind på sig. Men der er også andre mennesker som nok kender synden, og de frygter. Men de tænker ikke særlig grundigt over dette spørgsmål. De går der urolige, eller med tomme og kolde hjerter, gennem livet. Mens de tværtimod kunne have været frelst og salige i Guds kærlighed. Selv de troende bliver ofte så søvnige at de bare bliver optaget med gerninger, og glemmer denne eneste sande livskilde.

Må Gud nu hjælpe os alle sammen! Vi trænger alle stærkt til at grunde over dette emne. Vi får nok alligevel ikke for meget af dette i vort hjerte. Gennem syndefaldet er Guds kærlighed så fuldstændig fjernet fra vore hjerter, at selv med hele Guds mægtige evangelium for vore øjne, har vi alligevel vanskeligt ved at få nogen som helst ret tanke om dette. Hele vor natur er fuld af helt modsatte tanker om Gud. Det gør at de fleste ikke vil have noget med Gud at gøre. Mens andre, når de får et møde med Gud, har den kolde forestilling at Gud er imod os, sådan som vi fortjener. Hele vort væsen er fuldt af synd og uværdighed. Derfor vil dels vor samvittighed, dels vor anklager, djævelen, forfølge os med forfærdelige skrækbilleder af Guds retfærdige vrede. Dette gør selvfølgelig også at vi ikke har store tanker om Guds kærlighed.

Hvor fremmede vi står overfor denne kærlighed, mærker vi nok ikke når alt er stille og godt, og vi knapt kender noget behov for Gud. Men så snart en alvorlig nød møder os, eller døden og evigheden trænger sig ind på os, da bliver det nødvendigt at søge Gud. Da ved vi at vi ikke har store tanker om hans kærlighed. Da er det vor uværdighed vi kendes på. Eller vi føler bare den kolde vantroens tanke om at Gud ikke bryder sig om os.

Vel er vore tanker alt for små og mørke til at vi nogensinde kommer til at kende Guds kærlighed fuldt ud, fordi vore hjerter er alt for trange til det. Men det er nok en stor mangel hos dagens troende, og vi må ikke skyde den sandhed til side, at vi alle sammen må søge at få meget mere af Guds kærlighed og fuldkomne glæde i vore hjerter. Det vil også ske hvis vi søger det på en langt inderligere måde end hidtil. "Så højt vi vurderer og betragter Ordet, lige så dybt fæster det sig i hjertet" (Luther). Og Gud har fortsat både vilje og magt til at udøse sin kærlighed i vore hjerter ved Den Hellige Ånd.

Men hvis vi vil få mere tro og vished om Guds kærlighed, da må vi først og fremmest se nærmere på det store bevis Paulus her giver os på dette, nemlig at Kristus er død for os mens vi endnu var syndere, ja, var "ugudelige" og uden nogen forsoning. "Gud viser sin kærlighed til os ved at Kristus døde for os mens vi endnu var syndere", siger Paulus. Dvs.: Ved at Kristus døde for os mens vi endnu var syndere, har Gud ladet sin kærlighed til os skinne frem i det rette lys og uendelige storhed. Selvfølgelig bør vi også se Guds kærlighed i alt det han har skabt. Det skyldes jo alene en total blindhed i vor natur, at vi ikke ser Guds faderlige kærlighed i dette at da han skabte alt som findes på jorden, så skabte han det til at tjene menneskene. Det er jo noget vi faktisk kan se med vore egne øjne. Selv fornuften erkender jo dette, at Gud gav hele jordens rigdomme til menneskene: "Læg jorden under jer og råd over havets fisk og himmelens fugle" osv. "Se, jeg har givet jer alle planter som sår sig over hele jorden, og hvert træ med frugt som sætter frø" osv. Og vi ser jo at alt det som findes på jorden tjener menneskene, og er skabt netop sådan som vi havde behov for det. Taler alt dette ikke om Guds kærlighed? "Jorden er fuld af hans miskundhed". Alle

bjerge og dale, alle søer og floder, alt hav og alle kilder, alt taler om Guds omsorg for menneskene. Sådan burde vi virkelig se Guds kærlighed i hver mindste ting han har skabt.

Alligevel nævner Paulus ikke et eneste ord om alt dette, når han vil give os bevis på den kærlighed som kan overbevise grove syndere om Guds nåde og evig salighed. Nej, han retter vort blik mod en helt anden bevisførelse. Og det er et bevis som i vor faldne og fordærvede tilstand virkelig kan virke trøst og salighed. Det han viser os, er Guds kærlighed i Kristi forsoning, som kunne frelse syndere uden at Guds hellige retfærdighed, og lovens krav, skulle gøres til intet. Gud gav sin enbårne Søn til at lide den bitre død for os. Da må vi vel erkende at dette er det største bevis på Guds kærlighed. Det burde vel kunne varme vore hjerter! Måtte vi nu også virkelig dvæle ved dette! Men, det forudsætter selvfølgelig at du har et behov, nogen syndenød. Det forudsætter nok at du kender din blindhed og behovet for Herrens Ånd. Gud, vær os nådig og åbenbar din kærlighed for os, når vi nu begynder at se nærmere på den herlige tekst!

For mens vi endnu var skrøbelige, døde Kristus til fastsat tid for ugudelige. Her siger Paulus at Kristus døde for os på et tidspunkt da der ikke fandtes noget godt hos os, ikke engang så meget som lidt anger eller gudsfrygt. Vi var tværtimod gudsforgattere, "ugudelige". Dette er tydelig tale. Selv om vi er syndere, dvs. er overtrædere af loven, kunne vi vel have haft lidt anger over synden, og en vis respekt for Gud. Men ordet "ugudelig" betegner sådanne som ikke vil have noget med Gud at gøre, men spotter og håner ham. Og sådan er alle menneskers natur virkelig. Dette er jo forfærdeligt. Men også for sådanne er Kristus død, siger Paulus her. Også de første ord: "mens vi endnu var skrøbelige", taler stærkt om dette, hvis vi bare forstår dem ret. Men netop med det for øje, vil vi nu se nærmere på selve ordene i vor tekst.

For mens vi endnu var skrøbelige. At vi var skrøbelige, taler om et forhold som gjaldt hele menneskeheden, ikke bare jødernes liv under loven. Kristus døde jo for hele verden. *Det taler altså om den skrøbelighed vi fik ved syndefaldet,* og som havde været hele menneskehedens tilstand i al evighed, om ikke Gud havde forbarmet sig og sendt sin Søn til vor frelse. Det taler om den hjælpeløse afmagt under djævelen, "solgt til træl under synden", i fortvivlelse under Guds retfærdige dom. Luther siger om dette: "Jeg under Satan fanget lå, og kunne mig ej frelse. Og synden pressede stadig på, den knuget sjælens helse. Min synd mig til fortvivlels' drev, holdt op for mig al dommens brev, og helvede stod åbent". Hele menneskenaturen var fordærvet, forstanden tågelagt, og hjertet fyldt med onde lyster. Alt stemmer med skildringen i Esajas 1:5-6: "Hvorfor vil I blive slået endnu mere? Hvorfor vil I øge jeres straf? Hvert hoved er sygt, og hvert hjerte er svagt. Fra fodsål til hoved er ingenting helt. Her er bare sår, skrammer og åbne sår" osv.

Alle Guds bud og krav er til ingen nytte, når sygdommen er så alvorlig at der ikke mere findes nogen kraft til at opfylde de hellige bud. Det er dette det betyder, det Herren talte gennem Esajas 1:5: Er det bare endnu flere slag I vil have, siden I bare fortsætter i jeres straf? Sådan viser Paulus også i dette brev at loven så langt fra dæmper, men tværtimod opvækker synden (7:5-13), ja til og med opvækker fjendskab mod Gud. Kødets er nemlig "ikke Guds lov lydige, kan heller ikke være det" (Rom. 8:7). Loven kræver først og fremmest kærlighed til Gud og hans vilje, og intet bogstav eller tøddele i hans bud eller domme kan ændres for at gå i møde med vor ondskab. Den uundgåelige følge af dette blev da fordømmelsen, som der ikke i hele menneskeheden fandtes noget som helst bodsmiddel eller hjælp mod. Dette er den "skrøbelighed" Paulus taler om her. Andre steder har han kaldt det "død": "I var døde i jeres overtrædelser og synder". Og så siges det, nøjagtig som i vor tekst, at netop i den tilstand, at vi var døde, var det at Gud på grund af sin store kærlighed forbarmede sig over os (Ef. 2:1-5, Kol. 2:13).

Men denne skrøbelighed, at vi var fortabt under synden og ikke havde nogen mulighed for frelse, hvis ikke Gud havde sendt sin Søn, - det er nu en tid som ligger bag, antyder teksten. Nu har vi en Frelser og alt det som behøves til liv og gudsfrygt. Men den fordærvede naturens svagheder følger os så længe vi er på jorden. Jesus sagde: "Kødets er skrøbeligt". Derfor har vi ofte en hård strid for at beholde troen på Guds nåde, netop fordi vi kender til denne forfærdelige skrøbelighed i hele vort væsen. Skrøbelighed i selve viljen, og skrøbelighed når gerningen skal gøres. Skrøbelighed i striden mod det onde, skrøbelighed i bønner, i troen, osv. Bortset fra det Gud virker i os, er hele livet for et Guds barn et stadigt suk over svaghed (2. Kor. 12:9).

I al denne skrøbelighed kommer også altid følelsen af skyld og uværdighed, så vi synes Gud snart må opgive os. Men da må vi huske på hvad det er Paulus vil have sagt os her: Vi var en gang i en sådan skrøbelighed at der ikke fandtes nogen hjælp i hele verden. Da elskede Gud os så højt at han gav sin enbårne Søn for os.

Dermed er det også stærkt bevist at Guds kærlighed ikke beror på nogen vor kraft eller værdighed. Så skal Guds kærlighed heller ikke kunne rokkes af vor svaghed eller uværdighed.

Vi må erkende at Guds kærlighed ikke beror det allermindste på noget vi har eller gør - hvis vi husker på det som skete "mens vi endnu var skrøbelige". Paulus siger at da

døde Kristus til fastsat tid for ugudelige. Her viser apostelen at Guds kærlighed var den samme før vi kom med nogen som helst gode eller dårlige egenskaber, dvs. før vi endnu var til. *Før verdens grundvold blev lagt* forudså Gud al vor synd og hjælpeløshed. Derfor *udvalgte han os allerede den gang i Kristus* (Ef. 1:4). Paulus siger "til fastsat tid". Den tid Faderen på forhånd havde bestemt. Disse ord minder os om Guds evige rådslutning, og om de tidlige og mangfoldige forudsigelser om Kristi forsoning. Allerede samme dag de første mennesker faldt i synd, gav han dem løftet om den velsignede kvindens æt, som skulle knuse slangens hoved. Og senere, gennem hele Det gamle testaments forberedende tid, havde Gud med utallige løfter og forbilleder forberedt dem på den forsoning som skulle komme. Dette er da en stærk grund for vor tro! Kristi død var ingen tilfældighed. Den var opfyldelsen af en rådslutning fra evighed af, og efter en forudsigelse fra Gud gennem hundredvis af år. Dette er også noget Paulus vil minde om, når han siger at Kristus døde for os "til fastsat tid". Og et andet sted siger Paulus: "Da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn".

Så har Guds kærlighed altså ikke haft sin grund i vore bedre eller dårlige sider. *Vor frelse er et resultat af Guds frie og evige beslutning.* Og hvad var det så Kristus havde gjort til vor frelse? Teksten siger at han "døde for ugudelige". I vort sted, for at vi skulle opnå det han dermed opnåede, led han døden til soning overfor al lovens forbandelse (5. Mos. 28). Han købte os fri fra lovens forbandelse (Gal. 3:13). Dette har han ikke gjort for gode, fromme, og angrende - men for "ugudelige", for sine fjender, de som foragtede ham, som i det hele taget ikke angrede sin synd, og heller ikke bad om nogen nåde. Det ser vi allerede i selve situationen da Gud forkyndte det nådefulde løfte til Adam og Eva, - samme dag som de havde syndet, og mens de stod der fulde af ondskab, selvforsvar og bitterhed mod Gud selv. Alt dette burde tale til os om en fuldstændig fri og uendelig stor kærlighed, en vi ellers aldrig ser magen til. Dette taler Paulus nu videre om:

For knapt nok vil nogen gå i døden for en retfærdig - skønt for en som er god, kunne nogen måske påtage sig at dø. For at vise hvor stor Kristi kærlighed er, når han døde for syndere og fjender, stiller Paulus her spørgsmålet om der findes noget menneske som er villig til at dø for et retfærdigt menneske, som uretmæssigt bliver dømt til døden. Og han konkluderer med at det skal blive meget vanskeligt at finde en sådan. Men muligvis ville nogen sætte sit liv på spil, eller dø, i stedet for en sådan retfærdig, - hvis denne samtidig er et godt menneske - dvs. en som var kendt for sine gode gerninger, og dermed blev anset for at være særlig værdifuld for samfundet*. For en sådan kunne nogen måske påtage sig at dø**. Men om nogen ville være villig til at dø for en lovbrøder, som på grund af sine gerninger fortjente dødsdom, - det stiller Paulus ikke en gang spørgsmål om. Og endnu mindre grund ville det være til at tro nogen ville dø for en uven, eller en som bagtalte ham. Nej, det er ikke engang noget at stille spørgsmålstegn ved.

* Det er netop dette grundtekstens ord antyder: Den gode, som er kendt for sin godhed.

** Romernes historie efterlader netop eksempler på dette. Derfor er denne fremstilling meget vel tilpasset for brevet til romerne.

Men for et særdeles godt menneske kunne det måske tænkes at nogen var villig til at dø. Og dette er så den allerhøjeste form for menneskelig kærlighed. Dette udtryk (den gamle svenske bibeltekst siger: "For den gode turde nogen virkelig have mod at dø") "virkelig have mod at dø", siger os sandheden om at døden er noget mennesket skyr mere end noget andet. At bestemme sig for at dø, er noget som koster forfærdelig meget. At påtage sig at dø for en anden, er dermed klart det største nogen kan gøre som bevis for kærlighed, sådan som også Kristus siger det: "Ingen har større kærlighed end denne at han sætter sit liv til for sine venner" (Joh. 15:13). Og så har Kristus altså givet sit liv for os da vi var hans uvenner*. Vi var hverken retfærdige eller gode, men var "ugudelige" (vers 6), ja "fjender" (vers 10 og kap.8:7). Når Paulus har stillet spørgsmål ved hvor langt menneskers kærlighed kunne tænkes at række, så tilføjer han:

*Han forklarer straks hvad det betyder at Kristus på samme sted kalder sine disciple for "venner" (vers 14-15). I vers 16 siger han: "I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer". Det er ikke jer som har vist mig venskab. Det er mig som har vist jer det. Og dermed har jeg også indtaget jeres hjerter, sådan at I også elsker mig.

Men Gud viser sin kærlighed til os ved at Kristus døde for os mens vi endnu var syndere. "Gud viser sin kærlighed til os ved at...", siger Paulus. Dvs. Gud viser, og beviser overfor hele verden, sin kærlighed, "gør den så stor, så overbevisende og åbenlys, at det ikke er muligt at et eneste menneske (som tænker ordentlig over dette kærlighedsbevis) vil kunne tvivle på det" (Luther). De som ellers er fulde af tvivl på Guds

kærlighed, som har en samvittighed som er fuld af uro, og skælver for Guds vrede over synden, burde se nøje på dette bevis. Da ville de begynde at ane noget af Guds hjertelag. Begynde at forstå at på trods af Guds hellige nidkærlighed imod al synd, så må han alligevel have en uendelig kærlighed og barmhjertighed overfor synderen. Vi ville aldrig kunne udtænke det, hvis ikke Gud selv havde åbenbaret det gennem et så stort bevis.

På *denne* måde, "ved at..." osv., beviser Gud sin kærlighed til os. Kristus bruger også kun dette bevis, når han vil vise sin Fars kærlighed til os: "For således har Gud elsket verden at han gav sin Søn, den enbårne" osv. Også Johannes siger at dette er selve beviset: "På dette har vi lært kærligheden at kende at han satte livet til for os" (1. Joh. 3:16). Og i 1. Joh. 4:9: "Ved dette blev Guds kærlighed åbenbaret blandt os, at Gud har sendt sin enbårne Søn til verden, for at vi skal leve ved ham".

Som sagt, vi ville ellers aldrig kunne tænke noget så stort om Guds hjertelag. Det er noget helt uden sidestykke, det Paulus nu har vist. Derfor hedder det også med rette på denne måde ("ved at") har Gud vist (svensk: bevist) sin egen kærlighed. Det er udelukkende Guds egen kærlighed som kan bevises ved et sådant eksempel. Når *vi* elsker nogen, må det være en ven, eller i det mindste et godt, elskværdigt menneske. Ser vi derimod dårlige sider ved et menneske, eller det er en uven, da plejer vi ikke elske sådanne, men hader dem tværtimod ofte. Sådant står det til med den naturlige kærlighed hos et menneske. Men Gud, som har det stærkeste had til synden, og samtidig ser at vi alle sammen er fulde af synd, han har alligevel en sådan kærlighed til synderen, at han hellere gav sin elskede Søn i døden, end at han skulle se synderen dø. "Gud viser sin kærlighed til os *ved at..* (svensk: "Derved beviser Gud sin egen kærlighed til os").

Når vi virkelig tænker efter hvad det er Paulus stadig gentager, at dette har Gud gjort for "ugudelige", for "syndere", for "fjender", - så må vi vel i forundring spørge: At, du omsorgsfulde Gud, hvordan kan du have en sådan kærlighed? Er det sandt at du elsker os så højt? Og hvad er det som har fået dig til at elske så højt? En gammel tjener, vel kendt i himmerigets hemmeligheder, bekender at han længe har sukket over disse spørgsmål. Hvad kunne være den egentlige årsag som drev Gud til en sådan kærlighed til syndere? Omsider, siger han, kom jeg til dette svar: "Gud elsker. Derfor elskede han". Årsagen lå just i Guds egen kærlighed. Han har et sådant hjerte som elsker. Derfor elskede han.

Gud har selv forklaret sin kærlighed med billedet af en mors kærlighed. Du ser en mor bære og pleje sit syge barn med utrættelig kærlighed, den ene dag efter den anden. Også om natten når alle de andre sover, våger hun lige utrætteligt ved barnets seng, eller bærer det i sine arme - dette barn som endnu ikke har gjort noget andet end at udmatte sin mor gennem alle sine behov for hjælp, for mad og omsorg. Spørger du hende hvorfor hun alligevel elsker barnet så stærkt, så kan hun ikke give andet svar end at det er helt naturligt for hende. Hun bliver forundret over dit spørgsmål, og siger bare: det er jo mit barn! At hun elsker sit barn, er altså naturens lov i en mors hjerte. Hun behøver ikke tage sig sammen for at gøre det. Det betegner heller ikke "en *from* mor", - bare "en mor"!

Dette moderhertets natur er så stærk, at hvis barnet også videre i livet bliver det man kalder "en belastning", som gør lovbrud, havner i retsvæsnets hænder og må straffes, så kan en almindelig mor ikke se med ligegyldighed på dette. Hun kommer i den bitreste lidelse over dette. Sådant er moderherttet. Tænk hvor stort, om Guds hjerte for os i hvert fald måtte være sådan! Tænk om Gud kunne have en lige så stor kærlighed til os, som en mor har til sit barn! Og så siger Herren altså selv at han har en endnu større kærlighed. I Esajas 49:15 læser vi: "Glemmer vel en kvinde sit diende barn, så hun ikke forbarmer sig over sit livs søn? Om også de glemmer, så glemmer jeg dig ikke". Sådant har vi lært at kende Guds kærlighed, ved at han gav sit liv for os.

Men dermed har vi berørt endnu et forhold som belyser Guds kærlighed til menneskene: Det er kærligheden til barnet. Dette minder Herren os jo selv om. Han taler om sig selv, og spørger: "Glemmer vel en kvinde sit diende barn?" Hvor dybt faldne børn vi end er, og hvor langt bort vi end er kommet ud i synd og ugudelighed, kan Gud alligevel ikke glemme at menneskene er hans børn. Han siger han har en mors kærlighed til os. Herren Gud har jo skabt os til sine børn og arvinger. Og selv da djævelen forførte os, ville Gud alligevel ikke lade ham slippe af sted med byttet. Gud ville fortsat gøre noget for at frelse barnet. Dette kaster også lys over denne ellers så ubegribelige Guds kærlighed, som gjorde at Kristus døde for os mens vi endnu var syndere.

Åh, om vi virkelig måtte lære at tro på denne Guds kærlighed, og beholde den i vore hjerter! Ikke kun når alt er vel og vi oplever hans Ånd i vore liv, men også når vi bare ser os som ugudelige syndere! Den eneste

måde det kan ske på, er at vi flittigt og alvorligt grunder på de ord som stadig er gentaget her: "mens vi endnu var syndere", "mens vi endnu var skrøbelige", "han som retfærdiggør den ugudelige". Men uanset hvor meget vi har hørt og ved om dette, så har vi en indstilling som sidder rodfæstet dybt i vor natur. Den at Gud vil være nådig mod os - *hvis* vi er fromme og sådan som han vil vi skal være. Derfor, så snart konkrete synder begynder at vise sig hos os, så er det Guds evige vrede vore tanker kredser om. Af og til synes vi ikke noget er mere usandsynligt end at Gud skulle elske os, - når vi ikke ser andet hos os end synd og ugudelighed, når "synden bliver overmåde syndig ved buddet" (kapitel 7:8-13), og samvittigheden siger der er kun vrede og fordømmelse hos Gud.

Da gælder det om at huske på det Paulus siger her, at det ikke er for fromme og gode, men for "ugudelige" og "syndere", Kristus led døden. Ja, at det er afgjort, at hos os findes der ikke nogen retfærdighed som holder. At ind for Gud er vi i os selv *altid* syndere og overtrædere af loven (3:10-20), og at hele vor frelse alene er Guds frie nådegerning i Kristus. Men også gennem den skal vi altid kunne frelses, fordi Kristus døde netop for syndere. Dette må vi tænke grundigt over, og altid holde for øje.

I sin kommentar til Gal. 1:4 siger Luther: "Tænk nu grundigt over dette, så du ruster dig til strid, for at du altid kan være rede når du kommer i største nød og fare. Det kan være kamp med døden, mens samvittigheden minder dig om dine konkrete synder. Med stor styrke går Satan helt ind på dig. Med byrden af dine store synder, som med en syndflod, prøver han at falde over dig og skræmme dig, for at jage dig bort fra Kristus, og til sidst lade dig blive liggende i fortvivlelse. Forbered dig da godt, siger jeg, så du da med et frimodigt hjerte og en stærk tro kan sige: Kristus, Guds Søn, er givet - ikke for de helliges retfærdighed - men for elendige synderes uretfærdighed! Hvorfor vil du da, du ugudelige satan, på en så fordrejet måde gøre mig til en helgen, og kræve bare fuldkommen retfærdighed af mig, når alt i mig kun er synd, - ikke opdigtede, men virkelige synder? Ikke små og ubetydelige, men store, grove og forfærdelige synder. For den som skal blive frelst, ligger derfor al kraft i at disse ord virkelig bliver indprentet og husket: "Han som gav sig selv for vore synder", eller: "mens vi endnu var syndere". Og dette har jeg al grund til at udtale, for jeg har ofte oplevet det. Jo ældre jeg bliver, desto mere oplever jeg det dagligt, hvor forfærdelig vanskeligt det er at tro, særligt når den elendige samvittighed er i nød og svedebad, at det ikke er for hellige, retfærdige, og de som er hans venner, Kristus blev givet, men for ugudelige syndere. For skrøbelige, og de som er hans fjender, som kun fortjente Guds vrede og evig fordømmelse."

Sådan taler Luther også i en passionsprædiken over vor tekst: "Midt i vor fortvivlelse over synden, den guddommelige vrede og straf på grund af synden, kommer disse ord, at Kristus døde for os mens vi endnu var syndere, og giver os øjeblikkelig trøst i at det ikke var for nogen anden grund, eller for nogen andre slags mennesker, men for syndere - Kristus døde! Så falder du måske på ny i synd, får dermed igen en dårlig samvittighed, og oplever det som om du igen har vækket Guds vrede mod dig. Ja, selv om du ikke er faldet i åbenlyse synder og fået en dårlig samvittighed, så skal du alligevel straks holde fast i at Kristus døde for dig som for en synder. Og behold altid denne trøst, at han altså ser dig som en synder - selv om du jo altid skal leve med ham i tro og kærlighed, så du bliver helliggjort og kan blive stående i en god samvittighed".

Fordi vi her på jorden aldrig lever uden synd, og synden altid på en eller anden måde vil tynge os, er det meget vigtigt at holde fast i at

det udelukkende er *som en synder* du er forsonet ved Kristi død.

I de vers vi nu kommer til, taler Paulus om følgerne af den store kærlighed Gud har vist os. På den baggrund, siger han, har vi en fast og urokkelig nådestand, som vi nu ved troen får lov at regne med at vi lever i, siden vi nu *er* forligte og retfærdige. Han siger det sådan:

9: Hvor meget mere skal vi da, efter at vi er retfærdiggjort ved hans blod, ved ham blive frelst fra vreden.

10: For blev vi forligt med Gud ved hans Søns død, da vi var fjender, skal vi så meget mere blive frelst ved hans liv, efter at vi er blevet forligt.

Her har vi nogle vældige ord (og nu bruger Rosenius et talende sprog) som "ligesom med løftestangens* magt at kunne bortvælte selv de største sten fra de troendes hjerter".

*løftestangen = en stang over et vippepunkt, som vælter store sten bort - sådan at en større kraft og arm/længde på stangen, på den ene side af vippepunktet, dermed får magten over stenen på den anden side af vippepunktet.

Guds kærlighed til os var så stor - mens vi endnu var syndere, uden forsoning, uden retfærdiggørelse, - at han, alene af sin egen kærlighed, gav sin enbårne Søn i døden for os. Da, siger Ordet, skal vi meget mere blive frelst fra vreden, når vi nu er retfærdiggjort ved hans blod. Dette er virkelig en mægtig, klar og trøstefuld konklusion. Det er også netop den trøst alle troende har mest behov for. For det er dette spørgsmål som vækker mest bekymring hos alle vågne sjæle som kender til sin synd. De frygter at de på ny skal have vækket Guds vrede over sig, så han til sidst fordømmer dem.

Da er det jo en vældig trøst når Paulus tager sådanne forhold op, og møder bekymringerne med stor frimodighed ved at stille os overfor dette spørgsmål: Alene ud fra sit eget kærligheds sindelag har Gud, på et tidspunkt da vi stod uden nogen forsoner og uden retfærdighed, givet sin enbårne, elskede Søn til en blodig død for os. Når Gud har gjort så meget for os, er det da muligt at han nu, da vi er blevet retfærdiggjort i hans Søns blod, skulle trække denne nåde tilbage, og begynde at dømme og behandle os efter vor fortjeneste, og efter loven? Hvad skulle det da tjene til at han gav sin Søn i døden for os? Kristus siger: "For Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skulle blive frelst ved ham". Det var jo dette som var Guds mening og råd, da han gav sin Søn, at vi skulle frelses gennem ham, og på den måde ikke mere dømmes efter loven, hvis vi tror på ham. Det er helt umuligt at Gud nu skulle handle på en måde som er i total strid med kærligheden i hans egen natur, og hans evige råd til frelse i Kristus. Det er kun den gamle løgner som skyder sine pile, så sådanne tanker om Guds vrede opstår i *vort eget hjerte. I Guds hjerte*, derimod, er der en evig nåde over dem som har fået troen på hans Søn.

Efter at vi er retfærdiggjort ved hans blod. Det er ikke nok at Gud har elsket os så højt da vi ingen forsoning havde, at han gav sit liv for os, og derfor endnu mindre kan have trukket sin kærlighed mod os tilbage, når vi nu er forsonet. Her vil apostelen understrege at alle dem som tror, nu står for Gud i et helt andet lys, nemlig som "retfærdiggjort". Vi lægger mærke til at Paulus i disse vers stiller de to alternativer op mod hinanden: "syndere" (vers 8) - og de som er "retfærdiggjort" (vers 9). Det er med baggrund i dette modsætningsforhold han bruger udtrykket "meget mere". Paulus siger at når Gud elskede os så højt mens vi var syndere, at han gav sin Søn for os, "hvor meget mere skal vi da ved ham blive frelst fra vreden, - når vi nu er blevet retfærdiggjort ved hans blod".

På denne retfærdiggørelse er det Paulus bygger alt det han forkynder i dette kapitel, om de troendes salighed her i livet, og i evigheden. Vi ser hvordan han begynder vers 1: "Da vi nu er retfærdiggjort af tro, har vi fred med Gud." Læg mærke til dette! Paulus siger: "Vi er nu retfærdiggjort af tro". Skulle Gud da ikke elske os nu, han som elskede os "mens vi endnu var syndere", sådan som vi har hørt? Nu er vi jo retfærdiggjort, dvs. ikke længere syndere, men overfor loven ustraffelige, fuldkomne! Hvordan er vi blevet det? Paulus siger "vi er blevet retfærdiggjort ved Kristi blod".

For det første er dette ikke sket gennem nogen god gerning, eller noget som helst vi har kunnet bidrage med. For det andet: heller ikke kun gennem en Guds mildhed, at han har mildnet nogle af lovens krav. Nej, "ved Kristi blod" siger Paulus. "Uden at blod bliver udgydt, bliver synd ikke tilgivet" (Heb. 9:22). Her kræves ikke noget mindre end Guds Søns blod. Og når Paulus tidligere (vers 1) udtrykte det sådan: "retfærdiggjort af tro", og nu formulerer det sådan: "retfærdiggjort ved hans (Kristi) blod", så mærker vi gennem ordvalget at det ikke er selve troen som retfærdiggør, men alene ved det troen lever på*: forsoningen i Kristi blod. Noget mindre slår ikke til.

*Guds visdom og omsorg for alle vore behov virker en stille beundring. Det giver sig til kende gennem hvordan han har indgivet profeterne og apostlene budskabet i Den Hellige Skrift. Det er ikke uden grund Skriftens udtryk om retfærdiggørelsen veksler. Hver enkelt formulering har til hensigt at møde forskellige, specielle misforståelser af denne vigtige lære. Så dybt i menneskehjertet sidder trangene efter egenretfærdighed, at når det må indse at Skriften ikke giver andre gerninger den pris at de retfærdiggør os, så vil man i hvert fald det skal være selve troen som gør at Gud for dens skyld forlader os alle synder og tilregner os retfærdighed. Men resultatet er jo bare at når man så oplever at troen vakler, så har man ikke noget at tro på. Dette udtryk i vor tekst: "retfærdiggjort ved hans blod", i tillæg til en masse lignende udtryk, ja selve forsoningslæren i Skriften, har vi så fået for at møde, og vejlede overfor en sådan vildfarelse. Men dette har vi talt mere om under kap. 4:3.

På den anden side opstår der af og til også vildfarelser af modsat art, når nogen har fået den holdning at vor retfærdiggørelse skulle være helt og holdent uafhængig af troen, fordi den én gang for alle var givet hele verden i Kristi død. De har altså konkluderet med, at da må alle som Kristus har udgydt sit blod for, også blive frelst. Sådan kastes de stakkels mennesker fra den ene vildfarelse til den anden, når de ikke i Herrens frygt giver agt på alle hans ord. Udtrykket "retfærdiggjort af tro" strider jo mod en sådan vildfarelse. Det gør hele Skriftens lære om omvendelse, om tro, genfødsel o.l. også Troen er lige nødvendig for vor retfærdiggørelse som Kristi forsoningsoffer, men har en helt anden "funktion". Kristi blod er løsepenge. Kristi lydighed i hele sit liv og sin lidelse, er den egentlige retfærdighed som gælder ind for Gud. Det er evangeliets budskab om disse løsepenge som føder, og opretholder troen (Heb.12:2).

Troen tager imod, og tager vare på/ "opbevarer" den dyrebare gave. Gennem troen ikklædes vi Kristi retfærdighed, så vi bliver forenet med ham/født på ny, og helliggjort. "Uden tro er det umuligt at være til behag for Gud" (Heb. 11).

En tredje vildfarelse er denne: Man indser, og vidner gerne om at man bliver retfærdiggjort alene ved troen på Kristi fuldbragte værk. Men visheden om at vi er blevet delagtige i dette fuldbragte værk svinger hele tiden, afhængig af hvor vellykket eller mislykket vi er i vor kristelige aktivitet, vor bibellæsning, vor tro, eller vor bøn. Denne vildfarelse finder vi ikke bare i den katolske kirke. Den forkyndes også i vor kirke, og den har en kime i hvert menneskehjerte. Mod denne vildfarelse strider Skriftens ord: "de bliver retfærdiggjort uforskyldt af hans nåde" osv., og mange andre ord, f.eks. Ef. 2:8-9.

Sådan har Ånden i Ordet villet forebygge alle vildfarelserne. Men menneskehjertet vil altid en anden vej, og lader sig ikke gerne lede.

Måtte ingen tillade sig den tanke om Guds fuldkomne væsen, at han skulle kalde noget menneske retfærdig som ikke virkelig er det. Dvs. at tilsidesætte et eneste bogstav eller tøddele i sin hellige lov, og retfærdiggøre et menneske uden at alt det loven kræver, var blevet fuldkomment opfyldt for det menneske. Nej, hans hellige lov og dom er lige så urokkelig som hans kærlighed. Disse ord "ved hans blod", giver os en alvorlig påmindelse om hvor forfærdelig et onde synden er, og om Guds ufravigelige retfærdighed, som krævede soning i pagt med hans første dom: "når du spiser af det, skal du visselig dø". Hvis ikke Kristus havde udgydt sit blod, og gået ind i det allerhelligste med det, så havde han ikke "fundet en evig forløsning" for syndere. "Sjælen er i blodet" (3. Mos. 17:11). Kristi blod gælder altså på lige linje med hans død som han fuldbyrdede sit forsoningsværk med. Derfor er det "Kristi blod" og "Lammets blod" som over alt i Skriften bruges som udtryk for vor forsoning.

Når nu den store stedfortræder og Ypperstepræst sådan har opfyldt alt for os, fuldkomment efter loven, så lad os fryde os og give ham æren! Det gør vi ved at vi oprigtigt tror og bekender at da er vi virkelig retfærdige overfor loven, - men igen: ikke med nogen indbildt eller opdigtet retfærdighed, men med en fuldkommenhed tilsvarende lovens krav, sådan som ordet "retfærdig" betyder. "Jesu Kristi, Guds Søns blod, rens os fra al synd". De helliges retfærdighed omtales i Skriften som "rent og skinnende fint linned" som er "tvættet i Lammets blod". Og Kristus siger udtrykkelig: "Den som er badet, er jo helt ren".

Hvis vi sådan ved Kristi blod virkelig er retfærdige, skulle hele Guds kærlighed da ikke hvile over os? Eller, hvorfor skulle Gud da ikke elske os, han som, selv da vi var syndere, viste at han havde en sådan kærlighed til os som vi nu har hørt? Nu kan han elske os uden at synden hindrer, fordi loven er opfyldt, og Guds krav efter hans guddommelige retfærdighed tilfredsstillet. Hvorfor skulle han nu ikke elske dem som han selv har retfærdiggjort? "Meget mere skal vi nu blive frelst fra vreden", sådan at Gud ikke mere skal dømme os efter loven.

Så kan mit hjerte nok, i mine dage her på jorden, alligevel blive skræmt og urolig af trusler om Guds vrede. Da kommer det fra mit vantro hjerte og fjendens gloende pile, som jeg må tåle. Men i *Guds hjerte* findes ikke sådanne trusler, eller nogen sådan vrede. Der er der bare en evig og urokkelig nåde, kærlighed og godhed over dem som tror på hans Søn, selv når han hjem søger vore synder med ris og plager. Nu er alt bare kærlighed og nåde. Ingen fordømmende vrede mere - kun kærlighed. Ingen forbandelse mere - kun velsignelse. Ingen død mere - kun liv og salighed. Hjælp os, Gud, at vi må få en stadig stærkere tro på dette!

For blev vi forligt med Gud ved hans Søns død, da vi var fjender, skal vi så meget mere blive frelst ved hans liv, efter at vi er blevet forligt. Paulus' hjerte flyder over mens han fortsætter at udlægge samme trøstefulde sag som i verset foran. Her tales der om modsætninger. Den ene side i modsætningsforholdet går på mennesket: vor tilstand før - og vor tilstand nu. Og videre: "vi var fjender" - "vi blev forligt". Den anden side af modsætningsforholdet gælder Guds Søn: "Ved hans død" blev vi forsonet med Gud. "Ved hans liv" bliver vi frelst, bevaret til evigt liv.

"Forligt med Gud - mens vi var fjender"! Et virkeligt trøsterigt budskab, uanset hvordan man måtte opfatte ordet "fjender". Dette ord har en dobbelt betydning. Det kan betyde at det er os som er fjendtlige over for Gud, sådan som vi finder det i kap. 8:7 og Kol. 1:21, hvor Paulus taler om det kødelige sindelag. Men det kan også betyde at det er *Guds vrede* som hviler over os, sådan som Paulus taler om i Ef. 2:3: "Vi var af naturen vredens børn". I begge disse betydninger er det klart at vi var Guds fjender. Men af det han sætter op som modsætning til "fjender", kan man se hvilken af disse betydninger han sigter til her. Modsætningen er: "vi blev forligt" - "vi blev forsonet med Gud ved hans Søns død". Dette udtryk: "vi blev forligt", taler altså om det som skete i Kristi død, ved at "Gud blev nådig overfor den uret vi havde gjort" (Heb. 8:12), blev tilfredsstillet gennem blodet på hans kors. "Det var Gud som i Kristus forligte verden med sig selv, så han ikke tilregner dem deres overtrædelser" (2. Kor. 5:19). Og fordi udtrykket "vi blev forligt" har denne

betydning, og udgør modsætningen til tidligere "var fjender", så må dette ord her betegne det samme som *uforligt*. Og som uforligte står vi under Guds vrede, under "lovens forbandelse". Men alt imens vi var i det forhold til Gud, blev vi forligt/forsonet ved hans Søns død. Meget mere, siger apostelen, skal vi nu, når vi sådan *er* forligt, blive frelst ved hans liv.

"Vi blev forligt med Gud ved hans Søns død". Dette er ord som kræver dyb gennemtænkning. Både for en elendig synder, om han skal komme til troen, - og for en troende kristen, for at han skal kunne forblive i troen, er det overmåde vigtigt at vi fatter hvad det var som skete i Kristi død - og som altid står fast og tilbydes os - enten vi er troende eller vantro! Ved Kristi død blev alle menneskers synder nemlig udslettet. Da "forligte Gud verden med sig selv", og blev nådig overfor den uret vi havde gjort. Sådan som Skriften udtrykkelig lærer: "Kristus købte os fri fra lovens forbandelse ved at han blev en forbandelse for os. For der står skrevet: Forbandet er hver den som hænger på et træ" (Gal. 3:13).

Læg mærke til *når* dette skete, at vi blev købt fri fra lovens forbandelse! Apostelen siger det skete da Kristus hang på et træ. Det samme sagde engelen til Daniel: "Halvfjers uger er tilmålt dit folk og din hellige stad til at indelukke frafaldet og til at forsegle synder og til at dække over misgerning og til at fremføre en evig retfærdighed og til at besegle syn og profet og til at salve et Allerhelligste (svensk: En grænse skal sættes før overtrædelsen, og synderne få en ende, og misgerningen være forsonet, og en evig retfærdighed fremhævet) (Dan. 9:24). Dette skulle ske på en bestemt tid, når halvfjers uger var gået, når en Allerhelligste blev salvet.

Så er dette altså sket, fuldstændig uafhængig af om vi er fromme eller ugudelige, troende eller vantro. Johannes siger det sådan: "Han er en soning for vore synder, og det ikke bare for vore, men også for hele verdens" (1. Joh. 2:2). Det samme råbte også døberen Johannes da han første gang fik Jesus at se: "Se der er Guds lam, som bærer verdens synd". Dette skulle Kristus fuldbyrde som et "lam" gennem sin død. Det samme siger Paulus altså også i det vi tidligere har citeret: "Det var Gud som i Kristus forligte verden med sig selv, så han ikke tilregner dem deres overtrædelser" osv. (2. Kor. 5:19). Dette er altså forsoningen. Den skete i Kristi død, og gælder derfor overfor Gud *længe før vor omvendelse og tro*, - ja, gælder for alle mennesker, også de som ikke tror, og de frafaldne.

*Udtrykket "Guds lam" refererer sig til Guds budskab gennem Moses, om hvordan Israel skulle frelses/udfries fra Egypten (2. Mos. 12:3-23). "Hver husfar skal udtage sig et lam, ét lam for hvert hus". Lammets blod skulle stryges på dørstolperne og den øverste dørbjælke til de huse hvor de spiste lammets. Og blodet skulle være tegnet, så Gud skulle gå dem forbi, når han gik gennem hele landet for at slå alt det førstefødte ihjel. Budskabet til os nu er, at nu har Gud, vor far, udtaget sig sit lam, for hele sit hus/hele verden. Derfor er blodet af dette lydeløse lam, Kristus, vor eneste frelse, vor forløsning fra trællelandet.

Så er der kun tilbage det, at også synderen kommer tilbage, og lader sig forsones med Gud, sådan som Paulus tilføjer i sidstnævnte bibelcitater: "Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formanede ved os. Vi beder i Kristi sted: Lad jer forlige med Gud!" Dette er den del af forsoningen som endnu er tilbage. Kun når dette budskab berører synderens hjerte, at Gud allerede *er* forsonet og ikke mere vil tilregne synderne, men rækker sin hånd ud, fuld af nåde, til forsoning, - først da viger fjendskabet i synderens hjerte. Da angrrer han sin ondskab mod en så nådig Gud. Da kan han aldrig ønske og bede nok om at være i hans venskab for evigt. Og da er synderen i en nådestand som ikke kan rokkes gennem noget som helst, så længe han er forenet med Gud i troen, og ikke helt opgiver Gud og bliver "to gange død" (Jud 12). Men også den vedvarende nåde er det vor levende ypperstepræst som bevirker. Paulus siger dette:

"Skal vi så meget mere blive frelst ved hans liv, efter at vi er blevet forligt". Hvis vi er blevet forligt ved hans død, da vi var fjender, så må det være meget mere sikkert at vi nu, når vi er forligt, skal blive frelst til evigt liv, gennem/ved hans liv. Dette er også noget vældig trøstefuldt. Det står fast at alt var fuldkomment opfyldt for os i Kristi død: Loven var opfyldt. Al den straf vi fortjente for vore tidligere synder, og endnu dagligt fortjener for vore synder, var sonet. I Kristi værk på jorden har vi en fuldkommen retfærdighed ind for Gud. Men Skriften lærer at Kristus skal være en evig "ypperstepræst på Melkisedeks vis", at han "nu åbenbares for Guds åsyn for vor skyld", at han "altid lever til at gå i forbøn for os", osv. Dette behøves også for at vi skal blive bevaret i samfundet med Gud. Ganske rigtig kan vi ikke på ny komme under vreden på grund af vore synder, så længe vi ved troen er iklædt den fuldkomne retfærdighed. Men det kunne alligevel ske at det fordærv som endnu hænger ved os, og vore åndelige fjenders magt, kunne føre os bort fra troen, hvis vi ikke stadigvæk havde en aktiv ypperstepræst ind for Gud.

Ypperstepræstens embede i den gamle pagt var ikke kun at frembære ofre for synderne. Han skulle også dagligt forrette gudstjenesten med røgelse, bønner for folket, og ved at lyse velsignelsen. Denne "daglige

gudstjeneste", hvor ypperstepræsten stod ind for Gud på hele folkets vegne, i sit skønne skrud, skildrer hvad vi har gennem Kristi liv. Hans offer for synderne er båret frem "en gang for alle". Det som nu sker, er at han lever ind for Faderen i vort sted. Dagligt styrer han gudstjenesten "for vor skyld", beder for os, og deler de åndelige gavers velsignelser ud. Kristus sagde til Peter: "Jeg bad for dig at din tro ikke måtte svigte". Når vi er svage og afmægtige i kampen, forsømmer bønner og ikke våger som vi skal, når vor lydighed og troskab svigter, - da ville vi mange gange falde i djævelens hænder. Vi ville miste troens og Åndens liv, og dermed på ny komme under vreden, - hvis ikke Kristus levede for Guds åsyn for vor skyld. Han er vor "talsmand hos Faderen" og virker fortsat at Den Hellige Ånd kommer til os, og hjælper os i al vor skrøbelighed. Han våger når vi ikke er vågne nok. Han er retfærdig og hellig for os uretfærdige og vanhellige.

Når jeg er skrøbelig, kold og svag,
forvirret af alt det øjet møder,
da har jeg en som nat og dag
i himmelen min gudstjenst' styrer,
som for Guds åsyn står for mig,
er både frelse, liv og vej.

Her i livet vil vi aldrig rigtig kunne fatte hvor mangfoldig den hjælp og bevarelse er, som vi har haft gennem alle farerne i livet, fra denne levende trofaste, vågende ypperstepræst og hyrde. Det vil vi først forstå, og fuldkomment kunne tale om, når hele skaren af frelste sjæle fra alle verdenshjørner er samlet for Lammets trone, og hver eneste en af dem nu fatter, og taler om hvad han har erfaret om dette at "Vi bliver frelst ved hans liv".

11: Ja, ikke bare det, men vi roser os også af Gud ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fået forligelsen.

Her tager Paulus egentlig ikke et nyt emne op som de troende kan rose sig af. Det er ikke sådan at først har vi håbet om Guds herlighed (vers 2), dernæst trængslerne, og så for det tredje: Gud, som vi skulle rose os af. Nej, her gentager og afslutter han det han begyndte med (vers 1), hvor han sagde at da vi nu er retfærdiggjort af tro, har vi fred med Gud. For det at have fred med Gud, og være overbevist om dette, er nøjagtig det samme som at "rose sig af Gud". Og indledningen til verset, "Ja, ikke bare det", viser jo tilbage til det som blev omtalt lige foran: at blive "frelst fra vreden". Da istemmer Paulus igen den triumferende tone, og siger: "Ja, ikke bare det" (at vi frelses fra vreden), "*men vi roser os også af Gud*". På grund af Guds store kærlighed (vers 8), og forligelsen som er sket (vers 10), er vi så overbevist om at vi må være i hans venskab, at vi også roser os af, at vi helt og holdent ejer Gud og alt det han er og formår. Luther gengiver dette så ypperligt sådan: "Vi roser os af Gud, det vil sige at han er vor og vi er hans, at vi har alting i al evighed i fællesskabet med ham".

Hvad det vil sige at rose os af Gud? Det lærer vi af apostelens sejrssang, kap. 8:31-39: "Er Gud for os, hvem er da imod os? Han som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham for os alle, hvordan skulle han kunne andet end at give os alle ting med ham?" Her opsummerer Paulus alt saligt som nævnes kan, og siger: vi har Gud selv, Gud er selv vor ven og Far, og da må al salighed og tryghed jo følge. For det første er Gud selv meget mere end alle hans gaver. Guds venskab er mere end himmelens salighed. Gud selv er solen og saligheden i himmelen, ligesom hans venskab allerede her på jorden er selve kilden til de troendes fryd. For det andet er alle gaver indbefattet i ham. I ham har vi al retfærdighed og styrke. I ham har vi vor fred og trøst. Gud er vor Far, og alle børnenes rigdom og tryghed er i selve Faderen. "Er vi børn, da er vi også arvinger". "Han som ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvordan skulle han kunne andet end at give os alle ting med ham?".

Tænk, du ejer selve den store almægtige Guds venskab! Da må du sandelig være lykkelig hvert øjeblik. Om du så var den fattigste på jord - så er du jo den rigeste. Var du mest elendig og foragtet - du er jo den mest ærefulde. Var du den mest ensomme og forladte - du har altid det herligste selskab. Sådan ser vi David og andre hellige fryde sig i Gud selv, som det eneste de kunne rose sig af, og som deres egentlige trøst: "Min sjæl skal fryde sig i min Gud". Ja, hver eneste dag vil vi rose os i Gud, at han er alt det vi behøver, sådan at hjertet har en sådan sang: "Herren er min klippe og min fæstning, min frelser. Min Gud er min klippe, som jeg sætter min lid til, mit skjold og mit frelses horn, min borg". Det er på denne måde alle retfærdiggjorte sjæle skulle kende sin Gud og rose sig af ham, sådan som profeten siger: "Ved Herren skal de få sin ret, og af ham skal de rose sig, hele Israels slægt".

Ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fået forligelsen. Paulus gentager stadig at denne nåde, trygheden og alt det vi kan rose os af, har vi alene ved vor Herre Jesus Kristus og hans forsoning/forligelse.

Det er virkelig nødvendigt at vi stadig tager dette til os. Al vor trøst, ja alt det vi kan rose os af i Gud, hans venskab og den evige salighed, er snart forsvundet, straks vi vender øjet bort fra den eneste grund og kilde, og begynder at se på os selv. Da bliver det snart vor synd og al uværdighed som kræver opmærksomhed. Og så mister vi frimodigheden. Det er slut med glæden og det at rose os af Gud. Tænk derfor uafsladeligt og grundigt over at al denne nåde som gør at vi kan rose os af Gud, at han er vor med alt hvad han er og har, det har udelukkende sin grund i forligelsen ved Kristus, som Paulus fremholder så stærkt her (vers 6-10). Det har ikke sin grund i noget vi har kunnet bidrage med, men alene i den evige kærlighed som gjorde at Gud gav sin Søn mens vi endnu var "syndere", "ugudelige" og "fjender".

Tænk nu grundigt over hvad der ligger i dette, at Gud først skabte os til sine børn og arvinger, og så selv gav os sin Søn som frelser - da vi var ugudelige og fjender -, og at vi da "blev forligt ved hans Søns død". Dette er en evig trøstens grund for elendige syndere. Dette vakler og falder ikke sådan som vi vakler og falder. Det står altid fast. For det er jo et enkelt regnestykke at han som har gjort det største, at gøre venner af os som var fjender, han skal meget mere kunne gøre det som er mindre: dvs. når vi nu er så dyrekøbt, vil han også behandle os som sådanne. Nu vil han ikke se på vore synder og dømme os efter loven, men altid være øm og nådig, og føre os helt frem til den evige salighed som han først skabte os til, og senere så dyrt genløste os for.

Det er så nødvendigt at vi altid roser os af Gud, dvs. at vi altid beholder et tillidsfuldt trosforhold, en glad og hjertelig tillid til ham som er kilden til hele den troendes åndelig liv. Men nøjagtig lige så nødvendigt er det da selvfølgelig at vi altid holder fast i hvad dette indebærer: "ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fået forligelsen". Dette er særlig nødvendigt når vort hjerte er fuldstændig iskoldt i forholdet til Gud, sådan som det kan ske. Vi er måske blevet optaget med alle andre ting, og er blevet fremmede for Gud. Men så sker der noget vanskeligt, noget som gør at vi må bede. Da synes vi Gud også er blevet iskold overfor os, ikke bryder sig om os, og ikke hører vor bøn. Da må vi være vågne, og vide at dette er et fuldstændig falskt billede af Gud. Det er en forfærdelig vanskabning som kun er dannet i vort eget hjerte, og ved djævelens indskydelser. For Herren Gud har jo selv tegnet et ganske andet billede af sig selv: som en evig og ubegrænset kærlighed, som gav sin Søn for os, og som nu i enhver situation elsker dem som tror på ham. Han er en øm Far som altid er os nær, som ser alle vore behov og bekymringer. Og om han skjuler sig og venter med hjælpen, så er han alligevel altid kun optaget med at gøre os godt.

Gud kan aldrig være kold og ligegyldig overfor dem som jo er dyrt forligt gennem hans Søn, han som er deres retfærdighed. Tværtimod er han meget stærkere knyttet til os end han var til Adam og Eva før faldet. Ikke et øjeblik kan han glemme dem som han frelste ved sin elskede Søns blod. Derfor bør vi rose os af et evigt venskab med Gud, sådan som apostelen også her viser os. Vi bør altid rose os af ham, ikke bare i vore gode stunder, men i enhver situation, fordi Guds venskab beror på "forligelsen"/forsoningen ved Kristus. Paulus siger: "Glæd jer altid i Herren! Igen vil jeg sige: Glæd jer!"

Åh, måtte Gud give os sin Ånds lys over de trøsterige ting vi har set i denne tekst! Da vi endnu ikke var forligt, da elskede Guds os så højt at han gav os sin Søn! Nu behøver vi ikke at begære at han på ny giver sin Søn, nej ikke en gang en engel, som offer. Kun at han skal lade os få del i den forligelse som er sket én gang for alle. Men når jeg ser mine synder, bliver jeg bange. Og når jeg ser mit gamle hjertes ugudelighed, og mit skrøbelige liv, så jeg tænker, nu må Gud da være vred på mig. Men da vil jeg se på denne tekst og bede sådan: Hellige Fader, du som elskede os så højt at du gav os din Søn, da vi endnu ikke havde nogen forligelse eller forbeder i himmelen! Giv mig da også, for din elskede Søns skyld, en evig forladelse og hjælp i min elendige tilstand! Jeg beder ikke nu at du skal give din Søn på ny. Bare at hans retfærdighed nu må behage dig, og at du hører hans bøn når han beder for os! Du kan ikke forkaste mig, uden at du først forkaster din Søn og alt det han har gjort og gør for mig. Men din elskede Søn og hans værk vil du nok aldrig forkaste. Derfor forbliver også jeg i din nåde i al evighed. Amen.

---ooOoo---